

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת ויצא
ט כסלו
שנת תשפ"ב לפ"ק
שנה 3, גליון 8
(60)

ארויסגעזעהן דורך אונזרות היכל הקודש הרסל

פארנוואס לייד איך אומזיסט?

אז מען ווען גוט קוקן וועט מען זען אז רבם ככולם אידישע קינדער וואס גייען אוועק פון די אידישע וועג רחמנא לצלן, זענען עפעס נישט צופרידן, זיי זענען עפעס געווארן באעולה'ט, צי דורך טאטע מאמע, צי דורך א זיידע, צי אין ישיבה, צי דורך אייגע פון זיינע מלמדים וכדומה, דערקער האט ער שוין א טענה: "מען האט מיר באעולה'ט, מען האט מיר געטשעפעט, איך הייב אן טרינקען, איך הייב אן נאכגיין מיין הארץ, איך גיי אפלאזן די גוטע וועג", אלעס איז צוליב די טענה וואס ער האט: "פארנוואס לייד איך אומזיסט? וואס בין איך שולדיג?"

ויהי היום. איז דער מלך גיפארן מיט זיינע שרים. נאוולאווי (דהיינו חאפן חיות).

פאנגען חיות

אזוי פלעגט זיין פארציטיגט דער סדר. היינט איז דאס נאך דא אין געוויסע לענדער מענטשן וואס האבן ליב צו פאנגען חיות, דאס איז זייער פארברענג; לעצטנס איז אויך געווען א גייעס אז דער פריעדענט פון רוסלאנד איז געפארן כאפן חיות.

אין זיי זענען גיקומען צו א שיינ ארט. אין א טייכל וואסער איז גיווען פאר דעם ארט. האבן זיי זיך נישטעלט דארט אפרייען זיך. אין האבן זיך גיוואלט דארט שפאצירן האט זיך דער מלך אביסל צוגיליגט. איז אים גיקומען אויף אין זין די מעשה וואס ער האט גיטאן. וואס ער האט פארטריבן דעם דאזיגן אומזיסט. ווארן ממה נפשך. איז ער אנדערש דער בן מלך. לא די וואס ער איז פארביטן גיווארן, פארנוואס זאל ער נאך פארטריבן ווערן אומזיסט. און אז ער איז נישט דער בן מלך. קומט אים אויף ניט אז מען זאל אים פארטריבן. ווארן וואס האט ער גיזינדיגט. האט דער מלך זיך פארטראכט אין דער זאך און האט תרסה גיהאט אויף דער עבירה און אויף דער גרויסער עוולה וואס ער האט דא גיטאן.

ער קומט נישט אן אריינצוטראכטן

מען זעט דא אן אינטערעסאנטע זאך, ווען א מענטש איז פארגומען, ווען א מענטש איז באשעפטיגט, קומט ער אפילו נישט אן אריינצוטראכטן: "טו איך גוט אדער נישט גוט?" "וואס האב איך געטו?" "פארנוואס האב איך געשריגן?" "פארנוואס האב איך זיך אויפגערגעט?"

וואס איז דיין ווייב שולדיג?

רוב מענטשן זענען אין די מצב, מען לויפט און לויפט, מען איז פארגומען, מען מען קומט און גייט, מען דארף דאס ערלעדיגן און יענץ ערלעדיגן, דער מענטש כאפט אפילו נישט אז ער דארף 'אריינצוטראכטן', שטעל זיך איין מינוט אפ, טראכט אריין: "בין איך גערעכט אדער נישט גערעכט?" "איך שריי און איך רעג זיך, פארנוואס? איינער קומט מיר עפעס? איינער איז מיר עפעס שולדיג

שבת קודש פרשת ויקרא, שנת תשפ"ב לפרט קטן, איז דער ראש ישיבה של"ט א געווען אין וויליאמסבורג י"ע. א. אינדערפרי נאכ'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה של"ט א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה יא, מכן מלך וכן שפחה שנתחלפו.

אין קורצן פון פריער

דער רבי דערציילט, אז מען האט פארטוישט דעם בן מלך מיט'ן בן השפחה, און דער עולם האט אנגעהויבן שמועסן שטילערהייט אז דער בן המלך איז פארטוישט געווארן, באמת איז דער 'בן השפחה' דער זון פונעם קעניג. איין טאג איז איינער געגאנגען אויסזאגן דעם סוד פאר'ן בן מלך, אז מען זאגט אויפ'ן 'בן השפחה' אז ער איז באמת דער זון פונעם קעניג, האט ער אנגעהויבן מאכן שפיצלעך פאר יענעם טאטע, וואס איז באמת געווען זיין טאטע, דערנאך איז דער קעניג געשטארבן און דער בן מלך האט איבערגענומען די מלוכה, האט ער מער שלעכטס געטון פאר יענעם, האט זיך יענער אנגערויפן צו זיין זון: איך האב גרויס רחמנות אויף דיר, ווייל ממה נפשך, ביסטו מיין קינד, האב איך זיכער רחמנות אויף דיר; ביסטו נישט מיין קינד, נאר ביסט דער אמת'ער בן מלך, האב איך נאך מער רחמנות אויף דיר, ווייל דער קעניג וויל דיך אויסרייסן, דערפאר מוזטו אנטלויפן פון דא. דאס האט אים זייער פארדראסן, "פארנוואס קומט מיר דאס אז איך זאל דארפן אנטלויפן? וואס בין איך שולדיג?!"

דערציילט דער הייליגער רבי ווייטער:

נאר דער מלך דערלאנגט אלץ דערווייל אלע מאל שפיצלעך. איינס נאך עם אנדערע. האט זיך דער זון מיישיב גיווען (דהיינו דער אמת'ער בן מלך וואס ער איז פארביטן גיווארן) ער מוז אנטלויפן. האט אים דער פאטער גיגיבן אסאך געלט. און ער איז זיך אוועק. האט עם אים זייער פארדראסן. וואס ער איז פארטריבן גיווארן פון זיין מדינה אומזיסט. ווארן ער האט זיך ארום גיקוקט. פארנוואס קומט מיר דאס אז איך זאל פארטריבן ווערן. בין איך אנדערש דער בן מלך. קומט מיר בודאי ניט דאס אז איך זאל פארטריבן ווערן. און אפילו אז איך בין ניט דער בן מלך. קומט מיר אויך ניט דאס אז איך זאל זיין איין בורח (דהיינו איין אנטלאפניער) אומזיסט. ווארן וואס האב איך גיזינדיגט וואס בין איך דא שולדיג. האט עם אים זייער פארדראסן און מהמת דעם האט ער זיך גינמען צום טרינק. און איז גינאנגען לבית הזונות (דהיינו אין די שטיבער וואו הורן זיבן) און ער האט גיוואלט דערמיט זיך פארברענגען זיינע יארן. ער זאל שיכורן און זאל נאך גיין נאך וואס זיין הארץ גלוסט. ווייל ער איז פארטריבן גיווארן אומזיסט. און דער מלך (דהיינו דער פאלטשער בן מלך דער פארביטענער וואס ער איז גיווארן מלך) האט אפגינמען די מלוכה שטארק. און אז ער האט עפעס גיהערט אז מענטשן מוקלען און שמוסן עפעס דערפון (דהיינו אז זיי זענען פארביטן גיווארן כנ"ל האט ער זיי מעניש גיווען בלומר נישטראפט און גיפניקט) און האט זיך אין זיי נוקם גיוועהן. און ער האט גיקניגט בתוקף ועזו.

איך לעבן? דער מענטש כאפט אפילו נישט וואס איז דיר דין ווייב שולדיג אז עס האט זיך נישט אויסגעארבעט די וועג! וואס איז דיר דין ווייב שולדיג אז עס האט זיך נישט אויסגעארבעט די עסן? "וואס זענען דיר מענטשן בכלל שולדיג?"

וואס איז די גאנצע געיעגעניש?

דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק ב' סימן י'), "מה שהעולם רחוקים מהשם יתברך ואינם מתקרבים אליו יתברך", פארוואס זענען מענטשן ווייט פונעם אייבערשטן? "מחמת שאין להם ישוב-הדעת", ווייל מען האט נישט קיין ישוב הדעת, "והעקר - להשתדל לישוב עצמו היטב, מה התכלית מכל התאוות ומכל עניני העולם הזה, הן תאוות הנכנסות לגוף, הן תאוות שחוץ לגוף, כגון כבוד, ואזי בודאי ישוב אל ה'", דער עיקר דארף מען זיך בארעכענען זיך פארוואס זיך פארוואס? וואס איז דער תכלית פון אלע תאוות און אלע באדישקייטן, ווי כבוד וכדומה, וואס וועל איך האבן פון נאכלויפן אלע מיינע גליסטענישן? עס בלייבט דאך גארנישט איבער פונעם מענטש, נאר דאס ביסל עבודת השם יתברך וואס א מענטש כאפט אריין בזה העולם, אז מען טראכט אריין מיט א קלארע קאפ זעט מען אז אלעס איז טאקע באדישקייטן און מען קערט זיך צוריק צום אייבערשטן. דער רבי גייט ווייטער, פארוואס טאקע האט א מענטש נישט קיין ישוב הדעת? ווייל מען איז נישט פרייליך, דער מענטש איז אזוי פארביטערט פון אלעס וואס גייט אריבער אויף אים, וואלט א מענטש אנגעהויבן צו זיין פרייליך מיט די נקודות טובות וואס ער האט, וואלט ער באקומען ישוב הדעת, ער וואלט זיך געקענט אביסל באזעצן און טראכטן וואס איז די גאנצע געיעגעניש? וואס איז די גאנצע זאך פארוואס איך בין באשאפן געווארן? וואס טו איך דא אויף דער וועלט? איך דריי זיך דא ארום ווי א נאר, איך שטיי אויף און איך גיי שלאפן, איך קום און איך גיי, איך טו גארנישט."

דו מאכסט מיר מרה שחורה!

אלץ ווען עס קומען די הייליגע טעג, עס קומט ראש השנה, עס קומט ערנסטע זמנים, אדער ווען מען הייבט אן רעדן פון 'תכלית', הערט מען מענטשן זאגן: "דו מאכסט מיר מרה שחורה!" ווילאנג ער קומט, ער גייט, עס טוט זיך... איז אים גוט, דאן איז ער רואיג, איינמאל ער הייבט אן טראכטן פון תכלית, "וואס איז מיינ פלאן? וואס טו איך דא אייבערשטער?" ווערט אים פינסטער פאר די אויגן, עס ווערט אים 'מרה שחורה'.

איך בין נישט בעל הבית אויף מיר?

ווען מען הערט א גייעס אז איינער איז געשטארבן לא עלינו ווערט א טומל, מענטשן ווערן ממש צעדרייט, מען זאגט: "רעד נישט פון דעם, איך קען דאס נישט נעמען". ליידיער האט מען יעצט געהערט אין די גייעס אז מען האט אויסגעשאלטערט א מאשין (רעספעריטער) פון א יונגע מיידל, מענטשן ווערן זייער דערשראקן: "וואס הייסט איך בין נישט בעל הבית אויף מיר? אפּשׂר וועל איך שטארבן!"

צרות צרורות פאר אנדערע

דאס איז געווען מיטן קעניג, ער האט אנגעמאכט צרות צרורות פאר אנדערע, און האט קיינמאל נישט אריינגעטראכט וואס ער טוט, ווי נאר ער איז געגאנגען אביסל זיך אפרוען האט ער אנגעהויבן טראכטן וואס ער האט אלץ געטון פאר מענטשן, און האט אנגעהויבן חרטה האבן דערויף.

און דער מלך האט זיך נישט גיקאנט קיין עצה גיבן. וואס ער זאל דא טאן. און שמוסן קאן מען אזוי א זאך ניט מיט קיין שום מענטשן מען זאל מיט אים איין עצה האלטן (ווארן מען שעמט זיך בנודאי אזוינס צו שמוסן מיט לייט).

אפּשׂר איז דאס טאקע אמת

דער רבי זאגט דא א מורא'דיגע זאך, אז דער קעניג האט זיך נישט

געקענט אן עצה געבן וואס צו טון, ווייל גיין רעדן מיט מענטשן זיך נאכפּרעגן צי דאס איז אמת קען ער דאך נישט, ווייל 'אפּשׂר איז דאס טאקע אמת' און מען וועט אויסטון זיין קרוין.

מען קען נאר רעדן ביי 'התבודדות'

יעדעס מאל איך לערן די מצוה טראכט איך אריין וואס דער רבי זאגט אויב דא: עס איז דא זאכן וואס מען קען נישט רעדן מיט מענטשן, עס איז דא זאכן וואס מען קען נאר רעדן ביי 'התבודדות', איך קען נישט דערציילן פאר מענטשן ווער איך בין, וואס איך האב אלץ געטון, ווייל מען וועט מיר מאכן אויס קעניג, מען וועט געוואויר ווערן ווער איך בין.

יעצט וועט מען געוואויר ווערן דעם אמת...

אזוי איז עס מיט יעדע מענטש, יעדער איינער האט זאכן וואס ער קען נישט רעדן מיט מענטשן, ביי יעדן איז דאס ביי א אנדערע סארט זאך, פאר איינעם איז שווער צו דערציילן פאר א חבר: "איך זיך א דזשאב", ווייל ער פארקויפט דאך פאר יעדן אז ער האט געלט, יעצט וועט מען געוואויר ווערן דעם אמת... א צווייטער קען דאס יא זאגן, ער שעמט זיך נישט צו דערציילן אז ער האט פארלוירן זיין דזשאב, זיין קאר, זיין געלט, אבער עפעס אנדערש קען ער נישט דערציילן, ער קען נישט דערציילן פאר קיינעם: "איך האב נישט קיין 'שלוש בית', די גאנצע זאך איז אן אנשטעל, מיר קומען, מיר גייען, מיר גייען ארויס עסן, אבער די גאנצע זאך איז א שפיל וואס מיר שטעלן אן עס זאל אויסזען כאילו מיר האבן 'שלוש בית'..."

איך בין א קליין קינד...

א מענטש בלאזט אויף זיין ווייב, ווייל זי האט אים געזאגט א ווארט, פאר וועמען קען ער דאס דערציילן? פאר וועמען זאל ער זיין זאגן: "איך בין א קליין קינד, מיינ ווייב האט מיר געזאגט א ווארט און איך בלאז שוין אויף איר א לענגערע צייט", קענסט עס נאר דערציילן פארן אייבערשטן!

איך בין דאך א חשוב'ער מענטש...

פאר וועמען קען איך דערציילן: "איך האב א שווערע נסיון?" פאר וועמען קען איך דערציילן: "איך בין אראפגעפאלן אין שלעכטע זאכן?" איך בין דאך א חשוב'ער מענטש, מיינ חבר וועט דאך מיר אפלאזן!

עס האט טאקע נישט קיין הענט און קיין פיס

ווען מען רעדט פון עבירות טראכט מען אלץ 'מן הסתם רעדט מען פון ווייטע מענטשן...'; א מענטש וואס פירט א קהלה איז צוגעקומען צו מיר, איך קען עס נישט זאגן מיט קיין פּרטים, ער איז א חשוב'ער מענטש, זאגט ער מיר: "איך מוז דיר זאגן, דו האסט מיר געראטעוועט מיינ לעבן, איך האב זיך פארשטעפּט מיט מיט א נסיון, אן אשת איש, עס האט געפעלט א האר איך זאל נישט זינדן רחמנא לצלן, פונקט דעמאלט האב איך געטראפן א שיעור פונעם ראש ישיבה און איך בין נצל געווארן", איך קוק אים אן, 'דו ביסט געשטעלט מטעם הקהלה אז מען קען רעדן מיט דיר, דו טוסט מיט מענטשן וכו', ביסט משוגע געווארן?!' ער זעט ווי איך וואונדער זיך, זאגט ער מיר: "פרעג מיר נישט וואס די מצוה איז געווען, עס האט טאקע נישט קיין הענט און קיין פיס, עס האט נישט קיין שכל, אבער כּך הוה המעשה, עס האט געפעלט א האר איך זאל ווערן פארשניטן פון די וועלט און פון יענע וועלט, עס האט געפעלט א האר איך זאל אראפפאלן מיט א פרעמדע פרוי רחמנא לצלן, ברוך השם איך האב געטראפן דעם רבין, איך האב געטראפן די פשוט'ע דיבורים פון היכל הקודש און דאס האט מיר געראטעוועט!"

אביסל שכל

הערנדיג דאס האב איך נאכאמאל געזען אז א מענטש קען נישט אלעס

דערציילן, פאר וועמען זאל ער גיין דערציילן: "איך האב א נסיון מיט א פּרעמדע פּרוי?" אפילו פאר זיין רבי קען ער דאס נישט דערציילן, ווער רעדט נאך פון דערציילן פאר סתם מענטשן - דאס קען ער דאך זיכער נישט, אז דו דערציילסט פאר מענטשן: "איך האב א נסיון צו טון אן עבירה", וועט מען טראכטן ביסט משוגע געווארן? וואס גייט פאר מיט דיר? דו ביסט דאך א נאָרמאלע מענטש?! ווייל דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן עב) "שמי שהוא חכם אמת קצת, אינו נחשב אצלו זאת התאווה לשום נסיון. אפילו אם תתבע אותו אשה יפה במקום סתר, שיהיה בידו למלאת התאווה, הוא אצלו רק שטות ושגעון, ואינו נחשב לו לנסיון כלל", א מענטש וואס האט א נאר אביסל שכל איז ביי אים נישט דא די גאנצע נסיון פון ניאוף, אפילו ער זאל עס קענען טון, ער וועט האבן א נסיון מיט א שיינע פרוי אין א באהאלטענע פלאץ, און האבן די מעגליכקייט צו טון די עבירה, אויב איז דער א מענטש אפילו נאר אביסל קלוג, א חכם אמת קצת איז דאס ביי אים בכלל נישט קיין נסיון.

וויין צום אייבערשטן

און אז דו ביסט נישט דער 'חכם אמת קצת', ביסט יא דורכגעפאלן רחמנא לצלן, פאר וועמען זאלסטו דאס גיין דערציילן? דאס קען מען נישט דערציילן פאר קיינעם, דערצייל עס פאר'ן אייבערשטן, געם די עצה פון התבודדות, וויין צום אייבערשטן: "רבוגו של עולם איך בין דורכגעפאלן אין א נסיון, העלף מיר, איך וויל זיך צוריק קערן צו דיר".

קאלייטע"ס, קראונ'ס, מאגן ברענעניש, טאמ"ס

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כד), אז אלע מחלות קומען פון עצבות און מרה שחורה, אלע דאקטוירים זאגן קלאר, א מענטש וואס עסט זיך אויף מיט אינערליכע יסורים, פון זאכן וואס ער גייט אריבער, ברענגט דאס צו קרענק אין די קישקעס; מען באקומט קאלייטע"ס, קראונ'ס (Crohn's & Colitis disease), מאגן ברענעניש וכדומה, עס זענען דא מענטשן וואס קענען נישט לעבן אן טאמ"ס (tumors), אלעס קומט פון דעם וואס דער מענטש עסט זיך אויף אינערליך, דער מענטש גייט אריבער שוועריקייט וואס ער קען נישט דערציילן פאר קיינעם, ער האט עס נישט מיט וועמען דורכצוברעךן, וואלט ער גענומען די עצה פון התבודדות וואלט ער געבליבן געזונט און שטארק. פרויביר עס אויס, זאג פאר'ן אייבערשטן: "רבוגו של עולם עס גייט אויף מיר אריבער דאס און דאס, רבוגו של עולם העלף מיר".

עס העלפט נאר אויף צייטווייליג

מענטשן צאלן שווערע געלטער צו גיין רעדן מיט א מענטש, דער מענטש בעט הונדערט, הונדערט צוואנציג דאלער - א שעה, דאס איז שוין ביליג גערעדט, און איך פיל זיך אזוי גוט, זענער הערט מיר אויס. דער מענטש הייבט אן דערציילן: "דו ווייסט, מען האט מיר גערוד'פ'ט אלס קינד, מיין מאמע האט מיר דאס געטון, מיין טאטע האט מיר יענץ געטון, דו ווייסט וואס איך בין אלץ דורכגעגאנגען..." דער מענטש פילט אזוי גוט, איינער פארשטייט מיר, איינער הערט מיר אויס, דער פראבלעם איז אבער, דאס ווייטאג גייט נישט ארויס פונעם מענטש, עס העלפט נאר אויף צייטווייליג, היינט מארגן פילט זיך דער מענטש גוט, אבער פאלד דאך איך גיין צו נאך איינעם זיך אויסרעדן, ווייל עס איז געבליבן אינעווייניג אין הארץ, וואלט דער מענטש גענומען די עצה פון רבין, ער וואלט געגאנגען אין א זייט און זיך אויסגעוויינט צום אייבערשטן, אים דערציילט אלע זיינע אינערליכע ווייטאג - וואלט ער אינגאנצן געווארן אויסגעהיילט.

האלב האט מען שוין גע'פועל'ט

מען דארף וויסן אז 'תפלה' און 'התבודדות' זענען צוויי באזונדערע זאכן, דאנערשטאג נאכט [ליל ששישי פרשת וירא] ביים שיעור האבן מיר שוין גערעדט דערפון. די גאנצע עולם דריידט זיך ארום מיט 'מעשיות פון תפלה', "איינער האט מיר געמאכט גערוועזן, איך האב געבעטן דעם אייבערשטן און איך בין פטור געווארן פון יענעם", "איך האב זיך געמושטעט מיט א קינד, איך האב געבעטן דעם אייבערשטן און

עס איז בעסער געווארן", דאס איז די זאך פון 'תפלה', א מענטש זאל בעטן פונעם אייבערשטן יעדע זאך וואס ער דארף, צום ביישפיל, "רבוגו של עולם איך קום אהיים, העלף מיר עס זאל זיין א שיינע סעודה" וכדומה, ברוד השם אז האלב האט מען שוין גע'פועל'ט, יעדער איינער איז עוסק אין 'תפלה', מען בעט דעם אייבערשטן, נאכדעם איז אבער דא די צווייטע זאך וואס איז 'התבודדות', דאס ווייס איך נישט צי מען קען אזוי שנעל אריינברענגען אין א מענטש; אין אנהויב איז דאס זייער שווער צו טון.

אין פתח ג' האט מען מיר פארשעמט

וואס מיינט התבודדות? שמועס זיך אויס מיט'ן אייבערשטן אזוי ווי דו וואקסט זיך אויסגעשמועסט מיט א מענטש, מענטשן קומען מיר פּרעגן: "דער ראש ישיבה האט אפאר מינוט פאר מיר, איך וויל דערציילן מיין גאנצע עבר", איך האב לעצטנס באקומען א בריוו פון איינעם, ער שרייבט מיר אז, ער וויל מיר שרייבן זיין גאנצע עבר, "ווייל אזוי וועט מיר דער ראש ישיבה בעסער ארויסהאבן ווער איך בין, סתם אזוי ווען דער ראש ישיבה ענטפערט מיר מיינע שאלות קען זיין דער ראש ישיבה ווייסט נישט פונקטליך ווער איך בין, דערפאר וויל איך דערציילן פאר'ן ראש ישיבה פון מיין טאטע, פון מיינע זיידעס, פון וואו איך שטאם..." ממש דאס איז 'התבודדות', מען גייט צום אייבערשטן, און מען הייבט אן שמועסן: "באשעפער העלף מיר, איך וויל דיר דערציילן מיין גאנצע עבר, אין פתח ג' האט מען מיר פארשעמט וכו' וכו'" א.א.וו. פון אלס יונג קינד ביי יענעם.

מען ווארפט זיך נישט קיין טעלערס...

פאר וועמען זאל איך דערציילן אז איך האב נישט קיין שלום בית? נאר פאר'ן אייבערשטן! רוב מענטשן לעבן נישט צוזאמען מאן און ווייב, נישט 'רוב' נאר 'כמעט אלע מענטשן'; אז א מענטש זאגט "איך האב שלום בית" - מיינט עס אז מען ווארפט זיך נישט קיין טעלערס... מענטשן מיינען 'שלום בית פראבלעמען' מיינט אז מען ווארפט זיך זאכן, מען קריגט זיך ארום, אבער באמת אפילו ווען מען ווארפט זיך נישט קיין זאכן מיינט דאס נאכנישט 'שלום בית' ווען מאן און ווייב לעבן צוויי באזונדערע לעבנס, ממש זעלטן אז א מענטש זאל האבן 'שלום בית' - אז מאן און ווייב זאלן לעבן צוזאמען אזוי ווי איין מענטש, דאס קען מען נאר האבן אז מען האט עטליכע זאכן, מען האט א 'צדיק', מען איז 'מוותר' און מען 'זוכט אויף דאס גוטס' ביי יענעם.

איך האב אויך חסרונות

יעדער מענטש זעט גוטס אין זיך, ווען דו רעגסט זיך אויף - "האב איך זיך פארלוירן", און ווען זי רעגט זיך אויף איז דאס נישט צום פארשטיין - "וואס שרייט זי? זי קען זיך נישט איינהאלטן?!" אבער אז מען פאלגט דעם רבין קען מען האבן א ריכטיגע 'שלום בית', איך זע דאס גוטס אין איר, זי איז א וואוילע פרוי, זי האט טאקע חסרונות אבער איך האב אויך חסרונות, ווען מיר גייען גיין צו א 'שלום בית' מאכער קען איך אראפלייגן געהעריגע טענות אויף איר, און זי קען אראפלייגן געהעריגע טענות אויף מיר, איך וויל נישט איינער זאל אויפברענגען מיינע חסרונות, זי וויל אויך נישט איינער זאל אויפברענגען אירע חסרונות.

עפעס איז געשען מיט דיר

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בבא מציעא): "אדם קרוב אצל עצמו", א מענטש איז צוגעוואוינט צו זיינע נאטורן פונעם געבורט, דערפאר ווען מען האט חתונה מיט א פרוי וואס קומט פון א צווייטע סארט שטוב, נישט אזוי ווי דו ביסט געוואוינט, דארפסטו זוכן דאס גוטס פון איר, און מאכן דערפון א גאנצע עסק. אויב האסטו אנגעהויבן ווערן גערוועזן פון איר - דארפסטו תשובה טון, זי האט זיך גארנישט געטוישט, עפעס איז געשען מיט דיר.

זי מוז נישט ווערן מקורב

אז דער אייבערשטער האט געהאלפן דו האסט חתונה געהאט, מוזטו

זען צו האבן 'שלום בית': אז זי האט א אנדערע וועג פון טראכטן, מעג זי טראכטן איר וועג, זי מוז נישט טראכטן אזוי ווי דיר! אפילו ווען עס קומט צו גוטע זאכן, עס באדערט פאר'ן מאן: "פארנוואס וויל נישט מיין ווייב מקורב ווערן צום רבי'ן אזוי ווי מיר?" זי מוז נישט ווערן מקורב, מען קען לעבן א 'חיים טובים ומתוקים' אפילו ווען די ווייב איז נאכנישט מקורב צום רבי'ן, זי גייט מקורב ווערן.

ווער דו איר חבר'טע!

"אבער זי רעדט א גאנצן טאג צו אירע חבר'טעס", דאן ווער דו איר חבר'טע! פארנוואס רעדט זי מיט אירע חבר'טעס? ווייל זיי פארשטייען זיך, אז דו וועסט זיך פארשטייען מיט איר וועט זי אנהייבן שמועסן מיט דיר.

הפרת הטוב...

מוהרא"ש איז געווען זייער גרויס, מוהרא"ש האט אלעס געוואוסט און אלעס געזען, ווען מען האט געטראפן ביי די רעביצין יענע מעשה השם ישמרינו, האט מוהרא"ש נישט געוואלט זי זאל נעמען קיין טריטמענטס, מוהרא"ש האט איר געזאגט: "אויב דו וועסט נישט נעמען קיין טריטמענטס וועסטו ווערן אויסגעהיילט!" מוהרא"ש האט געוויינט און געשריגן אז אויב זיין ווייב וועט נעמען טריטמענטס וועט מוהרא"ש אנוועק גיין פון דער וועלט, און נאכדעם וועט זי אנוועק גיין; אבער ווען זי האט זיך איינגעצוקשנט און געטענה'ט אז זי וויל דייקא יא נעמען קימא טערעפי, האט מוהרא"ש איר געהאלפן אז זי זאל דאס קענען טון, און נישט סתם געהאלפן, נאר מוהרא"ש האט מיר יעדן טאג גערופן צי איר קען צושטעלן א קאר מיט א דרייווער, ווען זי האט געענדיגט נעמען די טריטמענטס האט מוהרא"ש געקויפט פאר דעם בחור וואס האט געהאלפן טראגן און פֿרענגען זיין ווייב - א זילבערנע בעכער און אריינגעקריצט דערין אז דאס איז אלס "הפרת הטוב..." און פֿך הוה, קודם איז מוהרא"ש אנוועק פון דער וועלט און נאכדעם זיין ווייב; ווען איר בן געגאנגען מנחם אָבל זיין די רעביצין [מען האט שוין זיכער געמאכט אז איר זאל שגעל מוזן ארויסגיין פון דארט, נישט רעדן צופיל מיט איר...], האט זי געוויינט פארנוואס זי האט נישט געפאלגט מוהרא"ש, זי האט געזאגט: "ער האט מיר דאס טאקע געהאט געזאגט, אבער מיר האבן נישט געגלויבט אז עס איז טאקע אזוי..."

איר וועל איר העלפן אויף איר וועג

דאס איז א לימוד פאר אונז, ברוך השם איר בן געזונט, ברוך השם מיין ווייב איז געזונט, אבער זי טראכט אנדערש פון מיר, וועל איר איר העלפן אויף איר וועג. אונדא קען דער מאן זאגן זיין מיינונג און מען דארף זאגן א מיינונג, 'שלום בית' מיינט נישט: "איר טו גארנישט, איר זאג גארנישט און איר בן גארנישט ווערד", גיין! 'שלום בית' מיינט: "איר בן ווערד און איר זאג וואס איר האלט", אבער אז זי וויל אנדערש, אז זי טראכט אנדערש, מעג זי ווילן און טראכטן ווי אזוי זי וויל; דאס איז געווען מוהרא"ש.

אויסגעהיילט אן קיין טריטמענטס

עס איז געווען א גוי וואס פלעגט פארדינגען א פלאץ אין אומאן פאר מוהרא"ש, מוהרא"ש זאל דארט קענען מאכן זיין מגן אום ראש השנה, איין יאר האט דער גוי געוואלט אנוועק נעמען דעם פלאץ פון מוהרא"ש, ער זאל מער נישט קענען דאווענען דארט, דעם גוי'ס ווייב האט באקומען יענע מעשה, האט מוהרא"ש אים געזאגט: "אז דו לאזט מיר דא ווייטער דאווענען וועט זי ווערן אויסגעהיילט אן קיין טריטמענטס", זיי האבן געהאט אמונה האבן זיי מסכים געווען ווייטער לאזן מוהרא"ש דארט דאווענען, דערנאך זענען זיי געגאנגען מאכן נאך א טעסט און עס איז צוריק געקומען אז זי איז געזונט און שטארק.

אייגענעם מגן אין אומאן

פארנוואס האט מוהרא"ש געמאכט אן אייגענעם מגן אין אומאן?

פארנוואס האט מוהרא"ש נישט געדאווענט אין קלויז? נאר מוהרא"ש האט געזאגט: "קוק אריין אין שלחן ערוך, דארט שטייט (אורח חיים סימן תקפא, סעיף א, ברמ"א) אויב דער שליח ציבור האט פיינט אפילו נאר איינעם פון בית המדרש, איז נישט נאר דעם וועם ער האט פיינט - איז נישט יוצא, נאר קיינער פון בית המדרש איז נישט יוצא דאס דאווענען און תקיעות", דערפאר האט מוהרא"ש זיך אפגעטיילט און געגאנגען דאווענען אין א באזונדערע מגן, כדי עס זאל נישט זיין קיין מחלקת.

מיר גייען מאכן שלום...

עס איז פארקערט וואס מענטשן טראכטן; 'שלום' מיינט נישט דאווענען מיט יענעם אינאיינעם, 'שלום' מיינט אז מען קרייגט זיך נישט, אזוי ווי עס שטייט פארגאנגענע וואך אין די סדרה: "ויואמר אברהם אל לוט אל נא תהי מריבה ביני ובינך ובין רעי ובין רעיך ... הפרד נא מעלי" (בראשית יג, ח-ט), אברהם האט געזאגט פאר לוט: "עס זאל נישט זיין קיין קריגעריי צווישן מיר און דיר, און צווישן מיינע פאסטוכער און דייןע פאסטוכער ... דערבער שיינט זיך אפ פון נעבן מיר", זאגט דער בעל הטורים: "ויפרדו איש מעלו אחיו אברהם" (שם, יא-יב), "סופו תיבות 'שלום', לומר כדי לעשות שלום נתפרדו", דאס איז א שיינע חידוש, ווייל דאס הייסט 'שלום', אז דו טוסט וואס מען טאר נישט, דו פירסט זיך נישט אויף ווי א איד, דייןע שאף עסן פון פרעמדע פעלדער, גייען מיר מאכן שלום און איר וועל זיך אפשיידן פון דיר!

דאס הייסט זיך נישט מישן אין יענעמ'ס געשעפטן

אגב, איר הער נישט קיין סאך די 'שיחות חברים' פון קול ברסקלב, אבער איר האב לעצטנס געהערט ווי איינער זאגט דארט אויפ'ן פסוק (שם פסוק ו) "ויהי ריב בין רעי מקנה אברהם ובין רעי מקנה לוט", עס איז געווען א קריגעריי צווישן די פאסטוכער פון אברהם און די פאסטוכער פון לוט, זאגט יענער: ווי אזוי האט זיך אנגעהויבן די קריגעריי? ווייל די פאסטוכער פון אברהם האבן געקוקט אויף יענעם, זיי האבן גע'מסר'ט לוט'ס פאסטוכער אויף די עבירה פון גזל וואס זיי פאשן זייערע בהמות אין פרעמדע פעלדער, מען דארף זיך נישט מישן אין יענעמ'ס געשעפטן... דאס טאר מען נישט זאגן און הערן! דאס הייסט זיך מישן אין יענעמ'ס געשעפטן?! אז איר זע ווי דו פאשעסט אין פרעמדע פעלדער קען איר נישט זיין מיט דיר, איר גיי נישט אנוועק פון דיר צו מאכן מחלקת, פארקערט ווילאנג איר בין מיט דיר צוזאמען וועלן מיר זיך קרייגן, אז מיר וועלן זיך שייידן וועלן מיר קענען זיין בשלום, אזוי ווי דער בעל הטורים זאגט דארט.

איז דער מלך זייער פארזארגט גיווארן אין גרויס דאגה. האט ער גיהייסן די שרים. אז מען זאל זיך אוימקערן. ווארן ווייל סע איז אויף אים גיפאלן דאגה. באדארף מען זיך שוין גיט שפאצירן.

וואס איז ווערד די גאנצע וואקאציע

ווייל וואס איז ווערד די גאנצע וואקאציע אויב דאס מאכט מיר דעפרעסט, אויב דאס מאכט מיר מרה שחורה, דערפאר האט דער קעניג באשלאסן צוריק אהיים פארן, ער זאל צוריק ווערן פארגומען וועט ער מער נישט טראכטן...

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן האבן ישוב הדעת, מיר זאלן יעדן טאג זיך אביסל מתבודד זיין מיט'ן אייבערשטן, זיך פרעגן: "וואס וויל איר דא? וואס איז דאס וואס איר דריי זיך ארום אויף די וועלט? פארנוואס קריג איר זיך מיט מיין ווייב, מיט מיינע קינדער?" וועלן מיר האבן א חיים טובים מיט'ן אייבערשטן.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

נאכדעם האט דער ראש ישיבה שליט"א געזינגען דעם גיוון: "שבת קדשנו, מחמד עינינו, מהר עגנו, בזכות רבינו. אשרנו אשרנו, מה טוב חלקנו, שזכינו להתקרב לרבינו".